

Každý kuň má svou cenu

Transportéry pro koně a nákladní automobily stály na parkovišti vedle stanů jednotlivých stájí, které turnaji propůjčovaly atmosféru mezinárodního turnaje. Chyběli tu sice jezdci z Francie, Švédska nebo USA jako o letnicích, zato se sem sjeli závodníci z celého jižního Německa: z Bavorska, Hessenska, Porýní-Falce, Badenska-Württemberska a Sárska. Mnoho z nich se tu ubytovalo už v pátek večer. V tuhle chvíli si všichni balili své saky paky a parkoviště se začalo postupně vyprazdňovat. Rychle jsme si zuly své jezdecké boty, vklouzly do tenisek a hodily přilby, saka a boty do obytné části transportéru. Dita postávala s Vicky vedle vozu, ťukala cosi do svého telefonu a čekala, až svou hnědou klisnu bude moct naložit.

Naši rodiče přihlíželi, jak odsedláváme naše koně. Byli na nás opravdu pyšní. Šimon a věčně nerudný Draco od nás přebírali sedlové pomůcky a urovnávali je v boční kabině vozu, paní Richterová cosi probírala s Jürgenem Bergmannem, trenérem hessenských juniorů. Katy vyvedla Asseta

po rampě nahoru, za ní šla Vicky. Když jsem Won Da Piemu připevňovala na zadní nohy přepravní kamaše, všimla jsem si podsaditého, asi šedesátiletého muže v kárované košili s krátkým rukávem, jak se baví s panem Weyerem a přitom si se zájmem prohlíží mého koně. Instruktor jezdeckví několikrát zavrtěl hlavou, pak ukázal na mé rodiče.

„Znáš toho chlapa v kárované košili, co stojí támhle s Weyerem?“ zeptala jsem se Katy. „Dnes už jsem ho viděla víckrát, i na opracovišti.“

Moje kamarádka se otočila a bez skrupulí se zařadila na našeho instruktora jezdeckví a toho cizího muže.

„To je obchodník s koňmi ze Švýcarska. Na jeho jméno si teď ale nevzpomenu,“ odpověděla. „Jestli mě nešálí zrak, tak je celý žhavý koupit Wondyho.“

„Na to může hned zapomenout!“ vyhrkla jsem.

Ten košiláč teď zamířil k mým rodičům a s přátelským úsměvem si s nimi potřásl rukou. Co se to tady za mými zády odehrává? Najednou se mi sevřel žaludek. Nebylo to poprvé, kdy někdo projevil zájem o mého koně. Won Da Pie měl díky svým světoznámým předkům, jako byl francouzský hřebec Quidam de Revel, Le Tôt de Semilly a Grand Veneur, nejen vznešený původ, ale zdědil po nich také skokové dovednosti, obezřetnost a výkonnost. Pokaždé, když jsem s ním jela někam na turnaj, se našel nějaký dychtivý zájemce o jeho koupi. Ti lidé si nejspíš mysleli, že když už se mnou – nezkušenou patnáctiletou holkou – skáče tak dobře, předvede s opravdu dobrým profesionálním jezdcem v sedle ještě lepší výkony. Možná byla jejich domněnka správná, ale já bych svého koníka nedala za nic na světě! Won Da Pie

pro mě znamenal víc než jen úspěchy na turnajích. Milovala jsem svého hnědého valacha i přes nebo právě pro jeho zvláštní způsoby, vznětlivou povahu a svěhlavost.

„Chceme si jít vyzvednout odměny,“ oznámila Dorka. „Jdete s námi?“

„Já nikam nemusím,“ zavrčela Dita, „když jsem se neumístila.“

„Můžete mi prosím vyzvednout moje peníze?“ požádala jsem své kamarádky. „Teď se odsud nemůžu vzdalit.“

Dorka se na mě nechápavě podívala, ale Katy hned pochopila.

„Á, Loty má spuštěný alarm koňského handlíře,“ špitla Dorce. „Pojď, vysvětlím ti to cestou.“

Nato se obě vytratily a z druhé strany se už ke mně a Wondymu blížili moji rodiče s Florianem a obchodníkem s koňmi.

„Šarloto, toto je pan Nötzli ze Švýcarska,“ představil mi táta toho košiláče, který na mě zblízka působil dojmem bezelstného a milého člověka, což se vůbec neshodovalo s mou představou o překupníkovi koní.

„Představ si, že zná Won Da Pieho ještě z Francie!“ doplnila moje máma. „To jsou ale náhody!“

„Hm,“ zabručela jsem nevrle.

„Ahoj, Šarloto, rád tě poznávám,“ podal mi pan Nötzli ruku, kterou jsem stiskla jen velmi vlažně. „Viděl jsem tvou jízdu. Zajela jsi velmi dobré kolo! Gratuluji ti k vítězství!“ mluvil legračním švýcarským přízvukem.

„Děkuji,“ odpověděla jsem, ale zachovávala vážnou tvář. Neměla jsem v úmyslu nechat se jím nějak umluvit.

Ustoupil o krok vzad a Won Da Pieho si pečlivě prohlížel od hlavy až po konečky ocasu. Pak uznale pokýval hlavou. Zboží se mu očividně zamlouvalo.

„Tví rodiče mi vyprávěli, že jste tvého koně koupili loni ve Francii, a ty žes ho vycvičila.“

„Hm. Ano.“

„To jsi tedy odvedla slušnou práci. Klobouk dolů! Ten kuň udělal obrovský pokrok od té doby, co jsem ho viděl naposledy.“

Co to mělo znamenat? Chtěl mi snad mazat med kolem huby?

„Já Won Da Pieho rozhodně nehodlám prodat!“ řekla jsem. „A jak můžete vědět, že to je tentýž kuň, jakého jste kdysi viděl ve Francii?“

„Pracuji s koňmi celý svůj život,“ pousmál se shovívavě pan Nötzli, kterého můj ostrý tón nijak nezaskočil. „Když už si jednou nějakého koně všimnu, pak ho poznám kdykoli a třeba i poslepu.“

„Skutečně?“ Můj táta, který stejně jako máma nevěděl o koních zhola nic, byl fascinován. „Ale Won Da Pie přece není ničím nápadný. Jen když se rozhlédnu tady, vidím spoustu hnědých koní. Musím přiznat, že pro mě vypadají všichni stejně.“

„To je pravda,“ přízvukovala mamka. „Won Da Pie nemá žádnou lysinu ani jinou zvláštnost, kterou by se odlišoval od ostatních, a hned by nám tak padl do oka.“

Bylo mi tak trapně za tu neznalost mých rodičů. I když Wondy opravdu neměl žádný zvláštní znak, přesto bych ho poznala mezi stovkou dalších hnědých koní bez znaku.

„No,“ řekl pak Nötzli. „Já koně nerozlišuji jen na základě barvy nebo nějakých znaků, nýbrž podle způsobu, jakým se pohybuje, jak skáče, a taky podle držení těla. Je to zkrátka jakýsi celkový dojem.“

„Neuvěřitelné!“ kroutil hlavou taťka.

„Tvého Won Da Pieho – tenkrát se ještě jmenoval Diabolo du Manoir – jsem zahlédl na jednom venkovském turnaji v Normandii,“ otočil se ke mně znovu obchodník s koňmi. „To bylo v dubnu před dvěma lety. A mně se tenkrát ohromně zalíbilo, jak skáče. Ovšem tehdy byl ještě dost bujný a ne zrovna snadno zvladatelný. Měl pět let a vlastnil ho jakýsi amatérský jezdec, který ho koupil v jednom hřebčíně nedaleko Bayeux. Ten jezdec ovšem patřil spíš k méně zkušeným a s koněm si vůbec nevěděl rady.“

Chtě nechtě jsem musela obdivovat obchodníkovu paměť a zároveň se urputně snažila vzpomenout, co mi o Won Da Pieho minulosti vyprávěl předminulé léto Nicolas. Jméno, které zmínil pan Nötzli, souhlasilo. Wondy se dřív opravdu jmenoval Diabolo du Manoir, tak to stálo i v jeho pase. A údajně ho vlastnil člověk – jezdec, s nímž se Nicolas přátelil. Nicolas měl za to, že Wondy už vystřídal více majitelů a kvůli svému temperamentu s ním ne všichni zacházeli v rukavičkách.

„Udělal jsem tenkrát jeho majiteli nabídku a společně jsme už domluvili všechny podrobnosti. Obchod jsme stvrdili podáním ruky, jak bývá zvykem, ale on z něj pak bohužel vycouval a koně mi odmítl prodat. Snažil jsem se zjistit, co se s ním stalo, ale marně. Kůň zmizel beze stopy.“

Na turnajích ve Francii už nezávodil, nebo alespoň ne pod svým původním jménem.“

„Já bych svého koně žádnému koňskému handlíři taky nikdy neprodala,“ vybuchla jsem.

„Pročpak ne?“ Nezdálo se, že by se to pana Nötzliho nějak dotklo, protože se dál usmíval. „Koni bych nikdy neublížil – naopak! Ostatně tím se taky živím, že svým zákazníkům prodávám zdravé, dobře trénované a kvalitní koně.“

„Ale...ale...“ koktala jsem. Wondy se čumákem otřel o mé rameno a já jsem měla najednou pocit, že ho musím chránit před celým světem. V duchu jsem ho už viděla, jak vyzábly a sešlý s číslem na zádi postává uvázaný vedle dalších koní smířených se svým osudem – jako na koňském trhu ve Francii, kde jsem našla a zachránila Codyho.

„Jen klid, tvoji rodiče mi již sdělili, že se svého koně nehodláš vzdát,“ uklidnil mě obchodník. „Ale třeba se tvůj názor jednoho dne přece jen změní a ty se rozhodneš k prodeji. Tvůj kůň je ještě mladý, ty rovněž. Můžeš se mi kdykoli ozvat. Dobře ti zaplatím.“

Usmíval se ještě víc, když viděl můj vyděšený výraz.

„*Nikdy v životě!*“ vyhrkla jsem a vehementně přitom kroutila hlavou. Málem ze mě vypadlo: *To raději prodám svého sourozence!*, ale stihla jsem se včas kousnout do rtu.

„Ze zkušenosti vím, že každý kůň má svou cenu,“ odpověděl pan Nötzli výmluvně. Mrkla jsem v rychlosti na tátu a ten krátký pohled mi stačil, abych poznala, že by se teď moc rád dozvěděl, kolik by ten koňský handlíř za Wondyho asi zaplatil.

„Šarloto!“ zavolala v tu chvíli paní Richterová a to mi přišlo náramně vhod. „Můžeš naložit Wondyho!“

„Ano, tak já... já už musím běžet,“ řekla jsem panu Nötzlimu. Dobré vychování mi prikazovalo slušně se s ním rozloučit a nenechat ho tu jen tak stát, což bych ovšem udělala ze všeho nejradši.

„Na shledanou!“

„Na shledanou, Šarloto,“ odpověděl mi přátelsky. „A přeji ti i nadále hodně radosti a úspěchů s tvým koněm.“

Dovedla jsem Wondyho k transportéru. Po mém boku ukázněně vystoupal po nakládací rampě a zkušeně se postavil na své místo vedle Cornada. Přivázala jsem ho, zaklapla dělicí příčku a přitom jsem nenápadně pozorovala, jak moji rodiče dál poměrně horlivě diskutují se švýcarským obchodníkem. Teď se k nim přidali dokonce i pan Weyer s Vivien, kteří se s panem Nötzlim zdravili jako s nějakým starým známým. Šimon s Dracem společně zabouchli nakládací rampu, Dorka a Katy se právě vracely ze sekretariátu.

„Gratuluji k vítězství v elku a na mistrovství,“ ozval se zničehonic hlas usměvavého hessenského trenéra Jürgen Bergmanna. „Viděl jsem tě jet včera i dnes a jsem naprosto unesený z tebe i tvého koně. Zase jste se o něco zlepšili. Příští rok bych vás měl rád v kádru. Doufám, že svého koně nehodláš prodat.“ Pan Bergmann mrkl na pana Nötzliho.

„To určitě ne!“ ujistila jsem ho. Krajský trenér mě na turnajích začátkem léta oslovil již několikrát. Spousta jeho dosavadních svěřenců přecházela z E-kádru do jiné věkové kategorie a trenér teď nutně potřeboval doplnit řady. „Já

jsem ale ještě nejela žádné emko. A umístění v této kategorii je přece předpokladem pro přijetí do kádru, ne?“

„U mladších sedmnácti let stačí pro přijetí minimálně pět umístění v elku v průběhu sezony, a předpokládaná schopnost přejít v dohledné době do třídy M,“ usmíval se Bergmann. „A to je u vás jen otázka času. Chtěl bych tě pozvat na rozřazení jezdců do kádru, které se koná za čtrnáct dní na Amselhofu ve Steinau, což je jen kousek od vás.“

„Ó ano, to je skvělé!“ radovala se Katy, která stála za mnou. „Můžeme tam jet spolu!“

„Pošlu ti pozvánku,“ usmál se pan Bergmann.

„A mně ji taky pošlete?“ zeptala se Dorka troufale, jak bylo jejím zvykem. „Vždyť jsem taky jihoněmeckou mistryní!“

„Á... no ano... hm,“ zadržoval pan Bergmann očividně překvapený tou upřímnou otázkou. „Tvůj kůň i ty ještě musíte nasbírat víc turnajových zkušeností. Na kádr to zatím nestačí.“

„Ale říkal jste, že bude rozřazování!“ nevzdávala se Dorka. „Jeden jezdec navíc se tam přece ztratí!“

„Počet míst je na takové akci omezený,“ stihl se krajský trenér mezitím vzpamatovat z prvotního šoku. „Zveme si jezdkyňe a jezdce z celého Hessenska, kteří nás během celé sezóny přesvědčili o svých kvalitách. Tebe jsem viděl na turnaji o tomto víkendu poprvé. Jezdíš slušně, ale tobě i tvému koni chybí víc zkušeností z turnajů.“

„Ale Lotka jich zatím jela taky jenom pár,“ namítala Dorka.

„Pokud vím, zúčastnila se v této sezóně devíti turnajů a v každém se buď umístila, nebo jej dokonce vyhrála.“